



Arrest

nr. 112 184 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. VRIJENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) M.(...)N.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Pashtoun te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Eissakhel, gelegen in het district Ahmad Abad van de provincie Paktia. Daar heeft u heel uw leven gewoond, met uitzondering van de periode waarin u in Kabul verbleef omwille van uw opleiding stomatologie aan de universiteit van Kabul van 1383 (2004) tot 1387 (2008). In die periode verbleef u in een hostel in Kabul en ging u enkel tijdens de vakantiedagen huiswaarts. In Afghanistan woonde u samen met uw moeder en vrouw. Uw zestienjarige broer overleed vlak voor u het land verliet en uw dochter is in Afghanistan geboren toen u reeds in België was.

Na uw studies deed u eerst stage van 1387 (2008) tot 1389 (2010) in het stomatologisch ziekenhuis van Kabul-stad. Op 10 hamal 1390 ('30 maart 2011' in de Gregoriaanse kalender) kon u daarna aan de

slag als directeur van een kliniek waar basishulp verleend werd. De kliniek was gelegen in het dorp Momazai van district Zormat, Paktia. Dagelijks kwamen er zo'n 20 à 25 patiënten over de vloer. U had er de leiding over zes andere collega's: één vroedvrouw, twee sociale hulpverleners, twee vaccinatoren en één bewakingsagent. De kliniek zelf stond onder toezicht van het Ministerie van Openbare Gezondheid in Kabul. Als taken had u het managen van het personeel in de kliniek, verslaggeving opmaken voor het Ministerie, de voorraad medicijnen bijhouden van de kliniek en patiënten registreren en het behandelen van OPD (=Out Patient Department: het behandelen van patiënten die niet noodzakelijk opgenomen moeten worden). De patiënten bleven er dus niet overnachten na hun behandeling. U werkte steeds van 8 uur tot 16 uur en 's nachts bleef u present in de kliniek omdat uw dorp te veraf was om steeds te pendelen.

Op 25 jauza 1390 ('15 juni 2011' in de Gregoriaanse kalender) kwamen een moeder en haar dochter bij u op consultatie. U had ze eerder al eens geholpen met hun medische problemen. Ditmaal kwam de moeder u melden dat haar dochter depressief was en reeds een zelfmoordpoging had ondergaan. Reden daarvoor was een ongewilde uithuwelijking aan een vijftienjarige talibancommandant. Deze man had reeds twee vrouwen en de dochter wilde daarom liever niet met hem trouwen alsook omwille van zijn leeftijd. Haar hand was reeds gevraagd en de broer en vader van het meisje stonden volledig achter het huwelijk. Eén van de komende dagen zou de verloving plaatsvinden. Uit menselijkheid en sympathie voor het meisje en haar situatie, stelde u voor om zelf met haar te huwen. U overdacht dat uzelf nog ongehuwd was en dat u kon trouwen met het meisje om haar uit deze benarde situatie te redden.

Ook op deze zelfde dag, 25 jauza 1390 om 22u ('15 juni 2011' in de Gregoriaanse kalender), kreeg u in uw kliniek het bezoek van een drietal talibanleden. Ze vroegen u om één van hen te verzorgen. Zo kreeg u wel meerdere talibanleden over de vloer, die naar uw kliniek kwamen omdat deze het dichtst bij gelegen was. Toen dit drietal bij u was, hoorde u hen zeggen via hun telefoon dat er een aanslag zou gepleegd worden op Salah Mohammad, een persoon in het Afghaanse leger. Bovendien planden ze ook een zelfmoordaanslag in het districtscentrum. Een onbekende jongen was hiervoor reeds voorbereid en in het bezit van een explosievenvest, zo hoorde u. Omdat u een politieagent van het districtcentrum kende, heeft u hem meteen na het vertrek van de Taliban op de hoogte gesteld. U wilde niet dat Salah Mohammad, die van Mamozaï afkomstig was, zou vermoord worden en daarnaast wilde u vermijden dat een aanslag op het districtcentrum zoveel onschuldige doden zou maken.

Op 6 saratan 1390 ('27 juni 2011' in de Gregoriaanse kalender) vond het religieuze huwelijk tussen u en het bovengenoemde meisje in het geheim plaats.

Op 20 saratan 1390 ('11 juli 2011' in de Gregoriaanse kalender) kreeg u op uw thuisadres een dreigbrief van de taliban. Hierin stond dat u zich diende over te geven omdat u de taliban verraden had aan de districtspolitie: drie talibanaanhangers werden na hun interventie gearresteerd.

Enkele dagen later, op 28 saratan 1390 ('19 juli 2011' in de Gregoriaanse kalender) werd een handgranaat in uw huis binnengegoot. Uw moeder raakte hierbij gewond en uw jonge broer liet het leven. Uw vrouw sliep in een andere kamer en raakte niet gewond. Zelf was u niet aanwezig op dat moment, u was namelijk die avond uitgenodigd op een verlofingsfeest. U weet niet of deze handgranaat een reactie was van de talibancommandant die uw vrouw aanvankelijk zou huwen, of een daad was van de taliban die zich door u verraden voelde tegenover de politie in Zormat. U stelt beide groepen talibanstrijders te vrezen.

Na het incident bij u thuis werd u onmiddellijk opgebeld door dorpsbewoners. U kwam rond 4 uur thuis van het feest en de volgende dag regelde u de begrafenis van uw broer, die de dag nadien plaatsvond. Daarna bent u met uw vrouw en moeder naar Kabul gevlucht, waar u kon verblijven bij uw zus en haar man.

U verliet Afghanistan op 11 sambula 1390 ('2 september 2011' in de Gregoriaanse kalender) en u kwam toe in België op 5 september 2011. De volgende dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw diploma van de universiteit, uw aanstellingsbrief, uw taskara en de vertaling ervan, enkele foto's van u en daarnaast ook van uw overleden broer, uw ID-kaart van uw werk, uw rijbewijs, de dreigbrief van de taliban, uw werkcontract en een document i.v.m. de verwondingen die uw moeder opliep bij de aanval op uw huis.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

B. Motivering

Dient echter te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling of deze van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend. Er dient immers te worden opgemerkt dat verschillende elementen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ondermijnen.

Vooreerst dient ingegaan te worden op het feit dat u de politie gecontacteerd heeft na het bezoek van de taliban aan uw kliniek op 25 jauza 1390 ('15 juni 2011' in de Gregoriaanse kalender). Naar

eigen zeggen kreeg u geregeld talibanaanhangers over de vloer, gezien uw kliniek voor hen het dichtst bijgelegen was om verzorging te krijgen. Meestal kwamen ze u halen uit uw kliniek om u te brengen naar de plaats waar de gewonde zich bevond. Nadien werd u teruggebracht naar de weg, zodat u naar de kliniek kon stappen. Ze hanteerden deze strategie uit veiligheidsoverwegingen: de taliban zou namelijk een te gemakkelijke prooi zijn indien ze zich lieten verzorgen ter plaatse in uw kliniek (CGVS, p. 12). Ditmaal echter kwam de taliban zelf naar uw kliniek met een persoon die verzorging nodig had. U geeft hiervoor als reden dat die persoon diarree had en veel vocht verloren had. De taliban waren nogal bezorgd (CGVS, p. 13). Tijdens dat bezoek werd de baas van de talibanaanhangers opgebeld. U ging naar een andere kamer, maar kon horen wat er gezegd werd: er zou een aanslag gepleegd worden op het districtcentrum en Salah Mohammad, die bij het leger (ANA) werkte, zou vermoord worden (CGVS, p. 9, 12, 13). Nadat de mannen weggegaan waren, informeerde u de politie van Zormat over dit plan. U stelt dat u er namelijk een agent kende en dat Salah Mohammad een jongen van het dorp was, maar die u niet echt kende (CGVS, p. 13). U gaf aan dat u deze interventie zag als een mogelijkheid om mensen te redden, wat uw plicht was als arts (CGVS, p. 13). U weet verder niet hoe het Salah Mohammad vergaan is en u heeft evenmin weet van de afloop van de aanslag op het districtcentrum. U bent wel op de hoogte van het feit dat door uw telefoon naar de politie uiteindelijk drie talibanmannen zijn opgepakt (CGVS, p. 14). Eerder op dezelfde dag als het bezoek van de taliban kreeg u ook een moeder met haar dochter over de vloer die uw hulp vroegen. De hand van het meisje was namelijk gevraagd en ze zou eerstdaags uitgehuwelijkt worden aan een 55-jarige talibancommandant. Om haar te redden uit deze situatie, besloot u haar te huwen (CGVS, p. 13).

Bij deze woorden dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden. Vooreerst is het bijzonder weinig geloofwaardig dat de taliban blijkbaar zo onomzichtig te werk gaat met het uitwisselen van informatie rond het beramen van aanslagen. U verklaart dat u zich naar een andere kamer begaf toen de 'leider' van de drie talibanaanhangers opgebeld werd, maar toch kon u hun gesprek af luisteren (CGVS, p. 12). Dit houdt in dat u, als derde, toegang had tot uiterst gevoelige informatie. Dat de taliban dermate onvoorzichtig te werk zou gaan (er werden in uw kliniek per telefoon vrijuit afspraken gemaakt voor een aanslag), is weinig geloofwaardig. Dat u deze informatie 'toevallig' kon opvangen door hen af te luisteren, maakt u dan ook niet aannemelijk.

Verder geeft u aan dat u niet weet of de aanslag op het districtcentrum uiteindelijk al dan niet verijdeld werd, alsook weet u niet of Salah Mohammad nog in leven is. Dat u wel weet te vertellen dat drie talibanleden gearresteerd zijn na de interventie van de politie, maar dat u niet weet hoe het de jongen is vergaan, is hoogst opmerkelijk. Dat u niet op de hoogte bent van het verdere verloop van de aanslag op het districtcentrum en de beraamde aanslag op de jongen, terwijl dit toch de directe aanleiding tot uw problemen vormde, is hoogst bevreemdend. U besloot een risico te nemen om de politie in te lichten over de aanslag en de moord die de Taliban van plan was te begaan. Dat het u later schijnbaar niet interesseerde of deze aanslag en deze moord al dan niet hebben plaatsgevonden, is dan ook bijzonder merkwaardig.

Verder wenst het CGVS aan te stippen dat het zeer bevreemdend is dat u op éénzelfde dag eerst lijnrecht ingaat tegen een talibancommandant door middel van het voorstellen van een huwelijk aan een meisje dat eigenlijk aan hem beloofd is, terwijl u nadien de taliban verradt tegenover de politie. Dat u zich zoveel risico's op de hals wil halen op één dag, lijkt het CGVS onredelijk en bijzonder toevallig. Bij het in beschouwing nemen van vorige elementen, plaatst het Commissariaat – generaal dan ook de nodige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Vervolgens wenst het CGVS het volgende aan te halen. U verklaart dat u op uw thuisadres een dreigbrief kreeg op 20 saratan 1390 ('11 juli 2011' in de Gregoriaanse kalender). In de brief stond vermeld dat u zich diende over te geven aan de taliban omdat u hen verraden had bij de politie (CGVS, p. 9, 16). Op 28 saratan 1390 ('19 juli 2011' in de Gregoriaanse kalender) werd een granaat in uw huis gesmeten. U vertelt dat uw moeder daarbij gewond werd en dat uw broer overleed (CGVS, p. 15). Ondertussen was u al getrouwd, want u trouwde in het geheim op 6 saratan 1390 ('27 juni 2011' in de Gregoriaanse kalender) (CGVS, p. 15). U werd paranoia omdat u wist dat u gezocht werd door beide talibanpartijen en u probeerde daarom de hele tijd bij andere mensen te overnachten uit angst dat u iets ging overkomen (CGVS, p. 16). Het Commissariaat – generaal acht het hoogst onlogisch dat u, nadat u de taliban tweemaal voor het hoofd had gestoten en zelfs een dreigbrief had ontvangen, toch in uw huis blijft wonen samen met uw familie. U stelt wel dat u probeerde om vele keren bij andere mensen te overnachten (CGVS, p. 16), maar overdag bleef u dus gewoon thuis wonen samen met uw familie. Met name kon verwacht worden dat u er, als oudste man van de familie (CGVS, p. 9), tenminste voor gezorgd zou hebben om uw familie ook in veiligheid te brengen. U verklaart dat uzelf soms ergens anders sliep dan thuis, maar dit had klaarblijkelijk geen betrekking op uw familie die nog thuis woonde. Meer nog, zelfs voor uw kersverse vrouw, die u gehuwd had om haar te redden uit een huwelijk met de talibancommandant, voorzag u geen extra veiligheidsmaatregelen. Dit is zeer bevreemdend. Met name, in een context waarin u de taliban reeds tweemaal op verschillende manieren

beledigd had én nadat u van hen een dreigbrief had ontvangen, kan aangenomen worden dat u inspanningen zou hebben gedaan om uw familie ook veilig te stellen. Desalniettemin zette u duidelijk geen stappen om hun veiligheid te garanderen en bleef u na ontvangst van de brief samen met uw familie wonen in uw huis. Deze vaststelling doet vragen rijzen bij het Commissariaat-generaal.

Wat deze dreigbrief betreft dient verder te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat de Taliban u zou waarschuwen dat u, als 'verrader', door hen zal worden bestraft. In de brief staat dat de Taliban ervan op de hoogte is dat u informatie heeft doorgegeven aan de politie en als gevolg hiervan een aantal talibs zijn gearresteerd. Ze zouden u in deze brief gevraagd hebben om zich vrijwillig bij hen aan te bieden teneinde de straf te ondergaan die in dergelijke gevallen volgens hen gepast is (CGVS p.10). Dat de Taliban ten aanzien van een persoon die volgens hen duidelijk 'collaboreert' met de overheid en die zelfs informatie doorgeeft aan deze overheid zo vriendelijk zou zijn om hem te vragen zich bij de Taliban aan te geven, is zeer weinig geloofwaardig. De Taliban wist u wonen, wist dat u dagelijks in de kliniek vertoefde én had de macht in handen in deze regio. Indien ze u werkelijk wilden bestraffen, lijkt het zeer weinig logisch dat ze u een brief zouden opsturen waarin ze u ondermeer waarschuwden voor de straf die u te beurt zou vallen.

Met betrekking tot de begrafenis van uw broer acht het CGVS het belangrijk om volgende aspecten aan te halen. U verklaart dat uw broer stierf bij de aanval in uw huis, waarbij een handgranaat binnengeworpen werd (CGVS, p. 15). U werd die nacht, toen u op het verlovingsfeest was, door de dorpsgenoten opgebeld om naar huis te komen. Diezelfde dag heeft u de regelingen getroffen voor de begrafenis. Op de begrafenis was heel het dorp aanwezig (CGVS, p. 16). Het Commissariaat-generaal beschouwt het evenwel als opmerkelijk dat u na het incident met de handgranaat bij u thuis alsnog de begrafenis van uw broer kon regelen. Op deze begrafenis was heel het dorp aanwezig, waaronder ook potentiële talibanleden die u viseerden. Het feit dat u het aandurft om de begrafenis voor uw broer te regelen, zonder verder bezorgd te zijn om uw eigen veiligheid, acht het CGVS weinig aannemelijk. Voordien had u namelijk reeds verklaard dat u na ontvangst van de dreigbrief al enkele malen bij andere mensen bleef slapen uit paranoia en schrik (CGVS, p. 16). Ter verklaring van deze drijfveer tot het regelen van de begrafenis voor uw broer, stelt u dat u maar één broer had en dat hij omwille van u de dood gevonden had. Op dat moment was u niet om uw eigen problemen bekommerd (CGVS, p. 16). Deze verklaring kan niet onmiddellijk tegengesproken worden, maar het CGVS acht deze verklaring toch opmerkelijk. Dat u reeds een dreigbrief gekregen had, en dat er daags nadien een aanval op uw huis plaatsvond, klemmt met het feit dat u er toch nog voor opteerde om zelf een publieke begrafenis te organiseren, waarbij alle mensen van uw dorp uitgenodigd waren.

Verder wenst het CGVS inzake uw voorlopige verblijf in Kabul het volgende aan te stippen. U verklaart dat u na de begrafenis van uw broer een tijdje verbleven heeft bij uw schoonbroer in Kabul. Nadat de taliban te weten was gekomen dat u met uw familie daar verbleef, vroeg uw schoonbroer uit angst voor eigen veiligheid of u kon verhuizen (CGVS, p. 15). U kon terecht bij uw tante in Ferozkhel, een dorpje in de buurt van Eissakhel, met name uw geboortedorp. (CGVS, p. 9) Tot op heden woont uw familie daar nog steeds, hetzij op een ondergedoken manier (CGVS, p. 10). Hierbij dient opgemerkt te worden dat het vreemd is dat u met uw familie besluit om na een kort verblijf in Kabul, specifiek terug te keren naar uw eigen regio in Paktia. Eerder in het interview stelt u dat u Ferozkhel beschouwt als een naburig dorpje. Dat uw familie dan beslist om opnieuw een onderkomen te zoeken in uw eigen regio, dichtbij uw huis dat reeds het doelwit werd van de taliban, acht het CGVS bevreemdend.

Naast deze feiten, dienen ook nog elementen aangehaald te worden met betrekking tot het meisje dat uitgehuwelijkt zou worden aan de talibancommandant. U stelt dat u het meisje samen met haar moeder al eens gezien had in uw praktijk. Ze vertelden u toen dat het meisje uitgehuwelijkt zou worden aan een talibancommandant van 55 jaar (CGVS, p. 13) en dat ze daardoor zwaar onder stress stond en depressief was. Haar hand was reeds gevraagd en de verloving zou één van de volgende dagen plaatsvinden (CGVS, p. 14). Nadien, op de dag dat de taliban ook bij u op bezoek waren gekomen, kwam de moeder met haar dochter opnieuw. Deze keer vertelde de moeder u dat haar dochter een zelfmoordpoging had ondernomen omwille van de uithuwelijking die haar boven het hoofd hing. U gaf eerst aan dat u haar enkel medisch kon behandelen, maar nadien bedacht u dat u ook alleenstaande was en dus met haar kon huwen om haar uit de handen van de commandant te houden alsook te behoeden voor een zelfmoordpoging. Indien zij beiden met u akkoord waren, kon dit doorgaan (CGVS, p. 13). U stelt dat u het meisje éénmaal gezien had voordat u haar en haar moeder voorstelde om met haar te trouwen (CGVS, p. 13). Bovendien was haar hand reeds beloofd aan een talibancommandant en zou ze één van de komende dagen verloofd worden. Ten eerste is het hoogst onwaarschijnlijk dat u tegen de wil in van een talibancommandant zou huwen met een meisje dat reeds aan hem beloofd werd. Temeer omdat u eerder in het interview te kennen gaf dat de taliban in Zormat zeer sterk zijn en u daarnaast aangeeft dat u de taliban beschouwt als terroristen en moordenaars die niet geven om het menselijke leven (CGVS, p. 5). Dat u ervoor kiest om met het meisje te huwen met deze kennis in het achterhoofd, acht het CGVS bijzonder ongewoon. Ook het feit dat u hiermee lijnrecht

in zou gaan tegen de wens van de vader en de broer van het meisje, is zeer opmerkelijk. Rekening houdend met de context (u leefde immers in een zeer conservatieve Pashtoun-regio in het Afghaans-Pakistaanse grensgebied en was goed op de hoogte van de plaatselijke 'tradities' in geval van ongewenste huwelijken - CGVS p.14-15) kan het niet aangenomen worden dat u ervan uit zou hebben gegaan dat dit huwelijk (dat inging tegen zowel de wens van een talibancommandant als deze van haar mannelijke familieleden) een oplossing zou zijn voor het meisje. Bovenstaande opmerkingen inzake de beslissing tot het huwen van het meisje doen nog meer twijfel rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit de cumulatie van bovengenoemde elementen, concludeert het Commissariaat-generaal dat u een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Wat betreft uw profiel als dokter dient te worden opgemerkt dat het feit dat u dokter bent op zich geen reden is om aanspraak te maken op bescherming volgens de Vluchtelingenconventie. U haalt specifieke redenen aan waarom u, die al geruime tijd in Paktia de geneeskunde beoefende, problemen kreeg met de Taliban. Deze redenen werden boven als ongeloofwaardig beschouwd. Uit niets in uw verklaringen kan afgeleid worden dat u omwille van uw profiel als dokter een vrees ten aanzien van de Taliban dient te koesteren. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u, in geval van terugkeer naar uw regio van herkomst of naar Kabul (waar u vele jaren leefde en studeerde), een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen kan in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U stelt namelijk dat u in Kabul verbleven heeft tijdens uw studies van 1383 – 1387 ('2004' tot '2008' in de Gregoriaanse kalender) (CGVS, p. 1). Dit brengt met zich mee dat u daar een sociaal netwerk heeft opgebouwd alsook kennis heeft van de omgeving. In Kabul heeft u een opleiding in de geneeskunde genoten en u heeft reeds enige praktijkervaring vergaard uit uw stageperiode (CGVS, p.6). Bovendien geeft u aan dat u familie heeft in Kabul, namelijk uw zus (CGVS, p. 10). Tot slot geeft u aan de talen Pashtou, Dari machtig te zijn, en Engels begrijpt u ook (CGVS, p. 4). Het CGVS acht een hervestiging in Kabul omwille van al de voornoemde factoren in uw geval mogelijk.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt, kunnen bovenstaande beoordeling niet ombuigen. De taskara en de vertaling ervan bevestigen uw identiteit, hetgeen door het CGVS niet onmiddellijk wordt betwist. De overige documenten kunnen niet gelden als bewijs voor de verklaarde vervolgingsfeiten. Uit de door u voorgelegde foto's van een gewonde of gedode persoon kan niet worden afgeleid dat dit effectief uw broer is. De door u voorgelegde brief van de Taliban vermag, gezien het gebrek aan authenticiteitsgaranties, evenmin een ander licht op uw vluchtmotieven te verschaffen, net zo min als het document i.v.m. de verwondingen van uw moeder. Dergelijke stukken kunnen uw asielrelaas immers slechts ondersteunen in het geval van geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging. Voorts meent verzoeker dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. Verzoeker formuleert een inhoudelijke kritiek op de motivering van de bestreden beslissing inzake de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat hij geboren en getogen is in het district Ahmad Abad en verwijst voor wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul naar de UNHCR Guidelines van 17 december 2010. Verzoeker haalt aan dat in dit rapport uitdrukkelijk wordt weergegeven dat de gewelddadige incidenten in de regio van Afghanistan gestegen zijn, evenals de executies van gewone burgers. Volgens verzoeker dient de situatie in het district Ahmad Abad te worden beoordeeld. Desbetreffend verwijst verzoeker opnieuw naar de UNHCR Guidelines van 17 december 2010. Tot slot verwijst verzoeker naar een rapport van Human Rights Watch van 4 december 2012 waarin melding wordt gemaakt van dagelijks geweld en ernstige schending van de mensenrechten waarmee de gewone Afghaanse burgers worden geconfronteerd. Verzoeker verwijst nog naar artikel 3 EVRM.

Bij het verzoekschrift worden de volgende stukken gevoegd: pagina 43 tot en met 45 van de UNHCR Guidelines van 17 december 2010 en een rapport van Human Rights Watch van 4 december 2011 “Afghanistan: A Decade of Missed Opportunities”.

In de brief van 13 augustus 2013, die door verzoekers raadsman aan de Raad werd verzonden, wordt gesteld dat verzoeker ter aanvulling van zijn beroep nog diverse stukken voorlegt waaruit blijkt dat zijn asielrelaas complexer is dan wat hij aanvankelijk heeft verklaard. In deze brief wordt voorts verduidelijkt dat verzoeker in augustus 2008 als belastingsstagiair begon te werken bij KPMG Afghanistan en in 2009 gepromoveerd werd tot belastingsassistent. Verzoeker stelt dat hij in april 2010 aan de slag ging als belastingsadviseur bij Blue Hackle Afghanistan (een internationale security management groep), hetgeen de aandacht van de taliban trok waardoor hij moeilijkheden kreeg en uiteindelijk het land van herkomst heeft dienen te verlaten. Bij de brief wordt een verklaring van verzoeker inzake dit asielrelaas gevoegd, een attest van KPMG dat hij bij hen werkzaam was, de aanstellingsbrief van verzoeker door Blue Hackle Middle East, foto's van verzoeker bij Blue Hackle Middle East, e-mailverkeer van verzoeker met Blue Hackle Middle East en documenten waaruit de tewerkstelling van verzoeker bij Blue Hackle Middle East blijkt. Verzoekers raadsman meent dan ook dat het dossier op de terechtzitting aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet worden overgemaakt voor verder onderzoek.

De Raad stelt vast dat verzoeker zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen aangaf dat hij de taliban vreest omdat hij gehuwd is met een meisje dat aan een talibancommandant was beloofd en dat hij de taliban verraden had bij de politie omdat hij tijdens zijn werk in het ziekenhuis gehoord had dat de taliban een aanslag zouden plegen (stuk 13, vragenlijst, p. 3; stuk 4, gehoorverslag, p. 9, 12-15).

Ter terechtzitting wordt verzoeker geconfronteerd met deze twee duidelijk verschillende asielrelazen en wordt gevraagd in welke mate de door verzoeker hierin aangehaalde problemen daadwerkelijk hebben plaatsgevonden en wat er ter beoordeling voorligt. Verzoeker geeft ter terechtzitting zelf toe dat het asielrelaas dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit de doeken deed geheel niet overeenstemt met de waarheid en dat hem door derden werd geadviseerd om te liegen. Verzoeker stelde dat hij wel problemen heeft met de taliban, doch enkel ten gevolge zijn tewerkstelling bij de firma Blue Hackle Middle East.

Ter terechtzitting legt verzoeker een fotokopie van een werkbadge neer.

2.2. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het is aldus aan verzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Verzoeker maakte noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding van zijn tewerkstelling bij de firma Blue Hackle Middle East en de problemen ten gevolge hiervan. De argumentatie dat door derden werd geadviseerd om te liegen ontslaat verzoeker niet van zijn medewerkingsplicht. Verzoeker draagt overigens zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen. Er mag van verzoeker als asielzoeker verwacht worden dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten aangrijpt. Door het afleggen van valse verklaringen verhindert verzoeker de asielinstanties om zich een beeld te vormen van de aangevoerde nood aan bescherming. Indien verzoeker daadwerkelijk problemen kende met de taliban omwille van zijn tewerkstelling bij Blue Hackle Middle East, voert hij thans geen enkele rechtmatige reden aan waarom hij niet in staat was om deze problemen van bij aanvang van de asielprocedure kenbaar te maken. Gelet op het feit dat verzoeker er initieel voor koos om een totaal ander en blijkbaar volledig verzonnen asielrelaas uiteen te zetten en hij hiervoor geen enkele aannemelijke reden kan geven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat hij thans opgeeft. De Raad stelt vast dat verzoeker wel een aantal stukken neerlegt waaruit zijn tewerkstelling bij de firma Blue Hackle Middle East zou kunnen blijken, doch hieruit blijkt geenszins dat hij problemen zou kennen met de taliban. Met betrekking tot de fotokopie van zijn werkbadge wijst de Raad erop dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.3. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

2.4. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007,

§ 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man, heeft ongeveer vier jaar gestudeerd in Kabul, spreekt Pashtou en Dari en begrijpt ook Engels (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2, 4). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan de verweernota (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (*Armed Opposition Group*) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (*Afghan National Security Forces*). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidssparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afgaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidssparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (*National Directorate of Security*). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel oprodde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (*Improvised Explosive Device*) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de daguren.

Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid gegeven te reageren op de nieuwe informatie toegevoegd aan de verweernota (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). Verzoeker formuleerde hieromtrent echter geen opmerkingen.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan verweernota, blijkt dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst het rapport van Human Rights Watch van 4 december 2012 wordt opgemerkt dat de vaststellingen hierin vervat algemeen van aard zijn. Zij kunnen geenszins de bovenstaande specifieke vaststellingen omtrent de veiligheidssituatie in Kabul ondergraven. Ook de bladzijden die verzoeker bijvoegt van de UNHCR Guidelines 2010 inzake Kabul tonen niet aan dat er in Kabul een situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker aangehaalde en bij het verzoekschrift gevoegde informatie is niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB's te ondergraven.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF